

Udenfor Dagsordenen har Justitsministeren Ordet for at fremsætte det nu anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Zahle): Som det vil være alle det høje Tings Medlemmer bekendt, har Industriraadet og Grosserer-Societetets Komité afsluttet Handelsoverenskomster med forskellige Lande. Ved disse Overenskomster er de indgaaet paa, at Varer, som kommer hertil ved disse Institutioners Mellemskomst, skal være behæftede med visse Forpligtelser med Hensyn til Videreforhandling. Grosserer-Societetets Komité og Industriraadet afkræver saa de Mænd, som ved Institutionernes Mellemskomst har faaet Varer hertil, Erklæringer, ved hvilke de forpligter sig til at overholde det, som Institutionerne har paataget sig overfor de fremmede Lande. I Tilfælde af, at en Forretningsmand gør Brud paa den af ham afgivne Erklæring, vil han ved privat Overenskomst med Grosserer-Societetets Komité og Industriraadet være forpligtet til at betale en Bøde, men derimod er der ikke nogen egentlig strafferetlig Virkning forbundet med et saadant Brud paa en afgiven Erklæring. Det maa under de foreliggende Forhold imidlertid skønnes ønskeligt at kunne straffe en Person, som har gjort sig skyldig i Brud paa en saadan Erklæring, det tror jeg, man fra alle Sider vil erkende, og dette Forslag gaar da ud paa, at man i saadanne Tilfælde kan idømme vedkommende Straf af Fængsel og kun under formildende Omstændigheder Bøde. Loven, som jo vil bortfalde, naar de Forudsætninger, paa hvilke den hviler, er bortfaldet, altsaa naar saadanne Overenskomster ikke mere slutes, foreslaas dog udtrykkelig begrænset til kun at skulle gælde til 1. Januar 1917, hvis den da ikke forinden er ophævet ved kongelig Anordning. Hvis de nuværende Forhold, som nødvendiggør denne Bestemmelse, endnu skulde være i det væsentlige uforandrede, naar vi nærmer os den 1. Januar 1917, maa der jo til den Tid forelægges den høje Rigsdag Forslag om Forlængelse af Lovens Gyldighed. Jeg skal anbefale dette Lovforslag til det høje Tings villige Behandling og udbeder mig, at det maa blive hurtigt behandlet.

Formanden: Derefter har Landbrugsministeren Ordet for at fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Det første af de 3 Lovforslag, jeg i Dag skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er *Forslag til Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter*. De høje Kapitelstakster, som er foraarsagede ved de overordentlige Forhold, vi i Øjeblikket lever under, har jo fremkaldt Ønske om, at Arvefæsteafgifterne, som betales efter de nuværende høje Kapitelstakster, maa blive omsat til en aarlig pengelig Ydelse. Medens man i sin Tid mente, at Kapiteltaksten var en god Værdimaaler for Landbrugets Rentabilitet, er man ikke sikker paa, at dette nu er Tilfældet. Det, man forstaar ved Arvefæsteafgift, er nærmere præciseret i § 1 som: „enhver Afgift, der paa hviler Ejendomme, som har henhørt under et Bøndergods, naar Afgiften ved Ejendommens Salg fra Godset er blevet paalagt Ejendommen som en Del af Købesummen“. Jeg antager ikke, der er stor Uenighed om, at man kan ønske, at den aarlige Ydelse efter Kapitelstakst omsættes til en pengelig Ydelse. Det, hvorom der maaske kan være delte Meninger, er, hvilke Kapitelstakster man skal lægge til Grund for Afløsningen. Derom er jeg meget villig til at forhandle. Naar jeg i § 1 har foreslaet, at man skulde benytte Kapitelstaksterne for Aarene 1890—1913 med Udskydelse af de 2 laveste og de 2 højeste Takster, er det, fordi der i Loven af 29. April 1913 om Afløsning af flere Statskassen tilflydende Afgifter og samme paa hvilende Byrder ogsaa er taget 24 Aar, ganske vist ikke de samme, men Aarene 1889—1912. Ligeledes er der i Loven om Fæsteafløsning brugt de sidste 24 Aars Kapitelstakster med Udskydelse af de 2 højeste og de 2 laveste. Men, som sagt, Hovedsagen er, hvilken Kapitelstakst man skal anvende til at kapitalisere disse Beløb efter. Rekognitionen har vi taget paa samme Maade, som det er sket i Loven af 29. April 1913, idet dens Beløb er taget 1½ Gang. Naar saa Værdien er udregnet paa den Maade efter disse Kapitelstakster, bliver Beløbet ganget med 25, hvilket da andrager den Sum, der skal betales i rede Penge. — I § 3 foreslaas det, at for dette Beløb udsteder Afgiftsnyderen en Obligation med en aarlig Ydelse af 4½ pCt., hvoraf den halve Procent er Afdrag, de 4 pCt. Rente. Deraf vil altsaa følge, at disse Afgifter i Løbet af et halvt Hundrede Aar eller deromkring vil fuldstændig bortfalde. For det Tilfælde, at en Afgiftsnyder ønsker Penge i Stedet for Obliga-